

<p>Jedna od najdirljivijih kurʼānskih pripovijesti koja govori o ʼistoti, veliʼini i postojanosti vjerniʼke liʼnosti, svakako je ona o trojici ashaba Allahovog Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, koji su izostali iz bitke na Tebuku. Naime, pohod na Tebuk bio je ispit koji je u potpunosti razotkrio munafike ili licemjere iz muslimanskih redova, koji su izmiʼljali razliʼite isprike samo da ostanu u Medini i da ne idu u borbu. Meʼutim, zajedno sa licemjerima, u Medini su ostala i trojica ashaba koji, kako ʼe se kasnije ispostaviti, nisu bili munafici. No, radi provjere njihove iskrenosti morali su biti sankcionisani. </p> <p>A snakcija, koju im je odredio Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, bila je potpuna izolacija iz muslimanske zajednice i zabrana svakog vida kontakta i komunikacije s njima. Bio je to ispit mnogo veʼi od odlaska na Tebuk, jer su njih trojica postali usamljenici u vlastitim porodicama i cjelokupnoj muslimanskoj zajednici. Osim druʼtvene izolacije, nakon izvjesnog vremena, njihovim suprugama bilo je nareʼeno da se odvoje od njih i da ih napuste. Postali su potpuno odbaʼeni i usamljeni u Medini, sve dok im Allah nije dao izlaz u iskrenoj tevbi i pokajanju koje je Allah usliʼao. O njima je objavljen ajet koji je zapravo potvrdio njihovu iskrenost i postojanost u vjeri i onda kad su potpuno bili odbaʼeni, i koji je otkrio da je njihov izostanak iz pohoda bio samo trenutak ljudske slabosti, a nikako znak licemjerstva. To je 118. ajet iz sure Et-Tevba, u kojem stoji: ʼʼA i onoj trojici koja su bila izostaka, i to tek onda ka dim je zemlja, koliko god da je bila prostrana, postala tijesna, i kad im se bilo stisnulo u duʼama njihovim i kad su uvidjeli da nema utoʼiʼta od Allaha nego samo u Njega. On je poslije i njima oprostio da bi se i ubuduʼe kajali, jer Allah, uistinu, prima pokajanje i milostiv je.ʼʼ</p> <p>A sada zamisli da si ti jedan od ove trojice, da si izopʼen iz druʼtva i da s tobom niko ne smije progovoriti?! To je neopisiv psiholoʼki pritisak i osjeʼaj griʼnje savjesti bez ikakve moguʼnosti da ti neko pruʼi utjehu i ublaʼi taj pritisak. Usamljenost i tjeskoba ih je guʼila i ʼinila obezglavljenim, dok su ih, prilikom sluʼajnog susreta, pogledi muslimana ʼibali ukorom i prezirom, a oni nisu imali prihvatljiv izgovor u svoju odbranu, ʼak ni kod svojih suprugama i djece, a kamo li kod ostalih muslimana. Takav pritisak bi teʼko ko mogao izdrʼati. Ali, baʼ onda kada im je zemlja postala tijesna i kada su mislili da su izgubljeni, doʼlo je olakʼanje i to direktno od Milostivog, Allaha dȅ.ʼʼ</p> <p>Zato, o ti, koji se osjeʼaʼ usamljeno u tamnici svoje duʼe pune oʼaja i tjeskobe, zatraʼi pomoʼ od svoga Milostivog Gospodara, i u svojoj dovi toplo i iskreno, reci: ʼʼMoj Allahu!ʼʼ, pa ʼeʼ vidjeti da ʼe te On osloboditi tjeskobe i oʼaja kao ʼto je oslobodio trojicu ashaba.</p> <p>Ne budi naivan i glup kao slon</p> <p>Uobiʼajeno je da se mladunʼad slonova uʼe kretanju na vrlo ograniʼenom prostoru. Naime, njihov dreser sveʼe konopac za nogu mladunʼeta, a zatim taj konopac sveʼe za stub koji je zaboden duboko u zemlji. Na poʼetku svaki sloniʼ pokuʼava da otrgne uʼe, jer se osjeʼa zarobljenim, no, uʼe je suviʼe jako da bi ga mladunʼe slona moglo prekinuti. Nakon izvjesnog vremena sloniʼ se pomiri s ʼinjenicom da on nije u stanju prekinuti konopac kojim je vezan za stub i da mu je suʼeno da se kreʼe u prostoru ʼiju duʼinu mu je odredila duʼina konopca kojim je vezan za stub.</p> <p>Kada slon poraste i kada dostigne teʼinu od pet tona, on bi s lahkoʼom mogao prekinuti uʼe kojim je vezan, ali on to viʼe i ne pokuʼava zbog ranije spoznaje i iskustva iz mladosti kada i

pored silne [elje i nastojanja nije mogao prekinuti to u[e. Na taj na?in mogu?e je najslabijim konopcem vezati i ukrotiti i najve?e slonove.</p> <p>Mo[da se ova pri?a odnosi i na tebe tako?er. Mo[da si jo[uvijek svezan u tjesnacu o?a ja i frustracije nekim tankim konopcem poput onog kojim je veliki slon bio vezan za stub. Razlika je samo u tome [to je konopac kojim si ti vezan sa?injen od druga?ijeg materijala. Naime, on je sa?injen od tvojih uvjerenja i predod[bi koje si stekao u djetinjstu i koje su se duboko urezale u tvoje bi?e. Ako se ova pri?a uistinu odnosi na tebe, onda je dobra vijest u svemu tome [to postoji na?in da promjeni[to mjesto o?a ja i tjeskobe. Kako? Postoje tri razli[ita na?ina da to u?ni:</p> <p>Prvo, Mo[e[koristiti afirmativne izraze (frazе), pozitivne predod[be i stvarati vlastite imaginacije, kako bi pokazao da istinski upravlja[svojim motivima, postupcima, i da si ono [to stvarno [eli[biti.</p> <p>Drugo, mo[e[stvoriti unutra[nju, djelotvornu i pozitivnu sliku i predod[bu koja ?e u stvari biti odraz tvojih te[nji, djela i onoga [to ti [eli[biti i [to [eli[postiti.</p> <p>Tre?e, mo[e[jednostavno promijeniti svoje pona[anje.</p> <p>To su tri na?ina koji ?e te izvesti iz mjesta na kojem si ve? dugo okovan. Zato stalno poku[avaj da se oslobodi[tih okova, i ne odustaj! Ne budi naivan i glup kao slon.</p> <p>Ibn Tejmijin [izlet[u zatvor</p> <p>Kada su Tataři osvojili Bagdad, poru[ili su i opusto[ili grad ubijaju?i sve pred sobom: mu[karce, [ene, starce i djecu. Ljudi su bezglavo bje[ali ispred tatarskih hordi kako bi izbjegli mu?enje i masakriranje. To je bilo vrijeme op?e panike, mete[a i straha. U tom burnom vremenu, kada su [ivi zavidjeli mrtvima, u Haranu, zapadno od Damaska, rodio se Tekijuddin Ahmed ibn Abdul-Halim ibn Tejmije, 10. rebiul-ewela, 661.godine po Hid[ri, [est godina nakon pada Bagdada, da bi kasnije postao najpoznatiji u?enjак svoga vremena.</p> <p>Ibn Tejmije je bio poznat po snazi svoga imana, rije[itosti, hrabrosti i ogromnom znanju. On je bio veliki izazov za svoje neprijatelje i ?inio im se poput gromade pred kojom su bile nemo?ne njihove sablje i pera, podjednako. Zato su se obi?ne muslimanske mase po?ele okupljati oko njega. Vrijeme je provodio dr[e?i predavanja u mesd[idu, podu?avaju?i ljude vjeri, propisima halala i harama i ?vrsto staju?i u odbranu Muhammedovog, sallallahu alejhi ve sellem, sunneta. Me?utim, njegovi neprijatelji i oponenti uvijek su bili u zasjedi. Izme?u ostalog, oni su uspjeli izazvati mr[nju i sukob izme?u njega i vladara Egipta i [ama, Ruknuddina Bejbersa, zbog ?ega je doveden u Egipat da mu se sudi pred velikim brojem kadija i dr[avnih uglednika. Bio je to montirani proces u kojem pravda nije imala nikakvih [ansi pored zuluma i spletki licemjera i dvorskih ulizica. Ibn Tejmije je znao da ?e bit osu?en, samo nije znao koliku kaznu ?e mu odrezat. Osu?en je na godinu i [est mjeseci zatvora u samici. Nakon [to je iza[ao iz zatvora uprili?ena je nau?na debata izme?u njega i njegovih oponentata, a okon?ana je velikim trijumfom Ibn Tejmije. No, i pored toga, njegovi protivnici ga nisu ostavljali na miru, pa su iznudili sultanovu naredbu kojom se Ibn Tejmije ima protjerati u [am. U [amu je boravio izvjesno vrijeme, a onda se opet vratio u Egipat, u Aleksandriju, i opet je ba?en u tamnicu u kojoj je proveo [est mjeseci. U Egiptu je Ibn Tejmije bio izlo[en raznim vrstama torture i [ikaniranja sve dok se nije nastanio u Kairu, gdje je memlu?ki sultan Nasir Muhamed bin Kalavun (1285-1341.), objavio proglas kojim se Ibn Tejmije progla[ava nevinim i osloba?a krivice za sve optu[be i potvore koje su na njega izne[ene od strane nekih u?enjaka. Osim toga, sultan Nasir mu je dao priliku da se

osveti i tra[ti pravo kod svojih oponenta, ali je Ibn Tejmije odbio tu ponudu i velikodu[no oprostio sve uvrede i potvore. To je osobina velikih ljudi i iskrenih vjernika koji su sklopili trgovinu sa Allahom d[. i ne zanima ih ni[ta drugo osim Allahovog zadovoljstva i nagrade. U Kairu je dr[ao predavanja iz fikha i tefsira, pozivaju[muslimane da ostave novotarije i da se [vrsto dr[e Kur[ana i sunneta. Sedam godina nakon toga, on se ponovo vratio u Damask. Tamo je izdao fetvu, pravnu deciziju, s kojom se nisu slagali neki u[enjaci, pa je sultan tra[io od Ibn Tejmije da povu[te tu fetvu, ali se on nije pokorio sultanovoj naredbi, i ustrajao je u svom stavu, govore[ti: [Zabranjeno nam je tajiti znanje.]</p> <p>Ta fetva ga je ko[tala jo[[est mjeseci zatvora. Nakon [to je iza[ao iz zatvora ponovio je i potvrdio svoju fetvu, ne odstupaju[ti ni milimetra od svojih principijelnih stavova koji su bili utemeljeni na Kur[anu i sunnetu. Me[utim, njegovi protivnici iskoristili su Ibn Tejmijinu [tvrdoglavost] da ga okrive za [pogre[an] stav u vezi jo[jednog [erijatskog pitanja, a to je pitanje posje[ivanja kaburova dobrih ljudi (evlija), o kojem je Ibn Tejmije imao negativan stav tvrde[ti da takvo ne[to nije utemeljeno na Kur[anu i sunnetu. I uspjeli su u svojoj namjeri, Ibn Tejmije je zajedno sa svojim bratom, ponovo zavr[io u zatvoru. [ak su mu zabranili pisat knjige, oduzimaju[ti mu papir i mastilo. No, sve to nije ubilo njegovu odlu[nost niti smanjilo njegove ambicije. Umjesto tintom, pisao je ugljenisanim komadima drva koje je pronalazio na razli[itim mjestima. Ostale su poznate njegove rije[ti: [Ako me zatvore, to je moja osama sa Allahom, ako me ubiju, to je [ehadet na Allahovom putu, a ako me portjeraju, to je moj turizam na Allahovom putu.]</p> <p>Ibn Tejmije je umro 728. godine po Hid[ri, kao neustra[ivi mud[ahid, istinski u[enjak i pobo[njak. Njegovoj d[enazi prisustvovalo je vi[e od 500 000 ljudi. Njegov nau[ni opus prelazi 300 djela, iz fikha, usuli-fikha, tefsira, akaida, logike, filozofije i drugih nau[nih disciplina.</p> <p>Po[tovani [itao[e, razmisli malo o ovom velikanu i baklji nade koju je zapalilo svjetlo imana u njegovom srcu. Mo[da ti pomogne da se oslobodi[tjeskobe i o[aja.</p> <p>Nelson Mandela [neustra[ivi borac za slobodu</p> <p>Nelson Mandela ro[en je 18.jula 1918. u mjestu Trnaskei u Ju[noj Africi. Njegov otac, Henry Mandela, bio je [lan Transkei vije[a i predsjednik Skup[stine vije[a glavnog poglavara Tembua. Nakon smrti njegovog oca brigu o njemu preuzeo je poglavar Tembua, njegov dajda, koji ga je zapravo odredio za nasljednika. Ju[na Afrika je tada stenjala pod vla[tu koja je bila utemeljena na rasnoj diskriminaciji i aparthejdu, crnci nisu imali pravo glasa, niti su mogli u[estvovati u politi[kom [ivotu i upravljanju dr[avnim poslovima. Mandela je jo[kao student osjetio patnje svoga naroda, pa je 1944. godine sa skupinom istomi[ljenika osnovao Ligu mladih koja je sebi postavila zadatak da postane masovni pokret obespravljenih crnaca. On je 1947. godine izabran za generalnog sekretara Lige mladih. Podstaknuta pobjedom Nacionalne partije 1948. godine, do koje je do[lo zbog apartheida u samoj osnovici dru[stva, Liga mladih inspirisala je akcijsko djelovanje koje je: bojkot, [trajk, neposlu[nost gra[ana i nesaradnju, ozna[ilo svojim oru[jem, [to je prihva[eno kao zvani[ni program ANC-a. Krajem 1951. godine Liga mladih je usvojila plan akcija za kampanju nepo[tovanja zakona apartheida. Mandela je putovao kroz cijelu zemlju da bi organizovao ove proteste. Zbog svog rada u toku ove kampanje izveden je pred sud, osu[en na devet mjeseci zatvora i prisilnog rada. Upravo u ovo vrijeme on je zavr[avao studij, te je dobio

zvanje advokata. Zajedno sa prijateljem Oliver Tamboom otvorio je advokatsku kancelariju u Johannesburgu. Zbog njegovih zasluga u toku kampanje imenovan je za predsjednika Lige mladih u regionu Transvaal, a krajem 1952. godine za zamjenika predsjednika Lige za cijelu Ju[anu Afriku.

Vlada je poku[ala da Mandeli oduzme advokatsku dozvolu na osnovu optu[bi koje su protiv njega podignute. Ipak, Vrhovni sud je odlu[io da je on [asno slu[io svojim crnim sugra[anima, te da nije u[inio ni[ta zbog [ega bi mu se oduzela advokatska licenca. U to vrijeme, 50-tih godina dvadesetog stolje[a, Mandela je bio [rtva razli[itih formi pritiska i tla[enja. Bio je hap[en i zatvaran. Nakon Sharpeville masakra 1960. godine, Liga mladih je zabranjena, a Mandela, pod optu[bom da je po[inio veleizdaju, biva zatvoren. Nakon izlaska iz zatvora on je sa vo[stvom Lige mladih osnovao vojni ogranak u slu[aju nasilnog rije[avanja stvari.

Mandela je uprkos zabrani napustio zemlju i putovao nekoliko mjeseci. Osim Etiopije, on je posjetio i Al[ir gdje je prisustvovao [asovima vojne obuke za [lanove vojnog krila njegove organizacije. Kratko nakon povratka u Ju[anu Afriku Mandela je uhap[en pod optu[bom da je pozivao na ilegalni [trajk i da je dr[avu napustio bez va[e[eg paso[a.

Na kraju ovog sudskog procesa Mandela je osu[en na pet godina zatvora. Dok je odslu[ivao ovu kaznu, pozvan je pred sud i u toku procesa optu[en je za sabota[. Nakon toga, ponovo mu je su[eno i osu[en je na do[ivotnu robiju. Me[utim, ni to ga nije bacilo na koljena niti se predao. Ostao je ustrajan u borbi za slobodu svog naroda, i [to je vrlo va[no, on na rasizam nikada nije odgovarao rasizmom. Nije [ak popustio ni izazovu izlaska iz zatvora ukoliko pristane na ucjenu koju su mu vlasti nudile. On je odbio pomilovanje i ukidanje do[ivotne robije, i nije prihvatio protuuslugu da odustane od oru[ja i borbe za prava crnaca i da prizna Bantu-politiku. On im je dostojanstveno odgovarao da zatvorenici ne mogu sklapati nikakve ugovore i da samo slobodni ljudi mogu ravnopravno pregovarati.

Taj neustra[ivi borac za slobodu i ljudska prava, kona[no je oslobo[en, 11. februara 1990. godine. I odmah po izlasku iz zatvora on je po[eo sa radom za ostvarivanje ciljeva koje je sebi postavio prije [etrdeset godina.

Nelson Mandela je 1993. dobio Nobelovu nagradu za mir, a 1994. godine nakon prvih op[ih izbora u Ju[noj Africi postao je predsjednikom Ju[ne Afrike.

Mno[stvo je mudrosti, u toku borbe za slobodu svog naroda, izrekao ovaj [ovjek, a mi [emo ovom prilikom spomenuti samo neke:

[a sam u dubini moje du[e [ovjek optimista, mada ne znam da li je to moja prirodna ili ste[ena osobina. Jedan od znakova tog optimizma jeste i taj da [ovjek uvijek dr[i glavu uspravno s pogledom usmjerenim visoko prema nebu, i da uvijek kora[a naprijed. Do[ivio sam mnogo te[kih trenutaka u [ivotu zbog kojih sam skoro bio izgubio vjeru u ljudskost, ali se nikada nisam predao o[aju. Jer, o[aj je put u neuspjeh i sigurnu smrt.

Shvatio sam da hrabrost ne zna[ti odsustvo straha, ve[trijumf nad njim. Nije hrabar onaj [ovjek koji ne osje[a strah, ve[onaj koji ga uspije pobijediti.

Proveo sam dugo vremena na putu borbe za slobodu i ulo[io ogroman trud da ne posustanem i ne padnem. Priznajem da su mi koraci ponekad bili nesigurni i kao da su me htjeli izdat. Me[utim, ja sam kroz tu borbu otkrio jednu veliku tajnu, a to je da slobodan [ovjek, ma koliku planinu osvojio, shvati da iza nje dolazi nova, isto tako velika planina, koju mora osvojiti.

Ovo je pri[a o velikom borcu koji je u potpunosti vjerovao u slobodarsku ideju i principe za koje se borio. I

nisu ga spriječili crni oblaci očaja, koji su ponekad u potpunosti prekrivali nebo iznad njegovog života, da ustraje u svojoj borbi i kao veliki pobjednik stigne na cilj kojem je toliko težio.

<p>Nadao se spasu na mjestu pogubljenja</p> <p>Prenosi se da je Muhamed ibn Hasan ibn Muzafer ispričao sljedeće:   Bio sam prisutan na jednom čudnovatom skupu u vrijeme kada je namjesnik Damaska, ispred abasijskog halife Muktedira, bio poznati zulum ar Nezuk. Naime, on je tom prilikom okupio ljude kako bi javno pogubio neke zatvorenike i time pokazao svoju snagu i zapla io ljude. Oholo i nadmeno je izašao pred okupljenu masu, a onda je naredio da dovedu nekoliko zatvorenika koje je njegov d elat u tren oka pogubio, bez da su imali mogućnost prigovora i traženja isprike. Nakon toga doveli su mladića u cvijetu mladosti, koji se, kad je izašao pred Nezuka, nasmijao. Zadivljen njegovom hrabrošću, pri ao sam mu i rekao:   Mladi u, kakva je to luda hrabrost u ovom odsutnom trenutku?! Smije  se na mjestu gdje bi trebalo plakati. Imaš li možda neku želju?   On mi je mirno odgovorio:   Volio bih da mi neko donese pečenu ov iju glavu i vruću pogaču.   Ja sam onda zamolio nadzornika koji je nadgledao i rukovodio tim čudnim procesom, da odgodi pogubljenje mladića dok mu ne ispunim želju. Ponizno sam ga molio i preklinjao, i on mi je na kraju dozvolio, rekavši mi uz cini ni osmijeh:    ta mu to vrijedi kad će za nekoliko trenutaka biti ubijen.   Odmah sam našao i poslao čovjeka koji se neočekivano brzo vratio sa glavu om i poga om u rukama. Stavio ih je pred mladića, a on je počeo tako mirno i slasno da jede kao da se oko njega ništa ne dešava. D elat sa sabljom stajao je pored njega i čekao da završi s jelom. Ponovo sam pri ao mladiću i rekao mu:   Tako smireno jedeš i ne razmišljaš o onome što te čeka nakon jela?!   Tada je on uzeo jedan kamen i i bacio ga u zrak, a zatim mi je s osmijehom rekao:   Dok ovaj kamen padne na zemlju može se desiti stotinu izlaza iz ove nevolje.   I tako mi Allaha, on nije ni završio svoj govor kada se začuo strašan krik nakon kojeg su ljudi javili da je Nezuk mrtav. Umro je od straha. Okupljeni ljudi su iskoristili taj metež, provalili su u zatvor i oslobodili sve zarobljenike. Ja sam uzjahao svoga konja i pobjegao sa mjesta događaja. Kad sam prelazio preko jednog mosta na putu do moje kuće, osjetio sam blagi dodir na ramenu, a zatim sam čuo glas čovjeka koji mi je rekao:   Zar ne, prijatelju, mi smo o Allahu imali ljepše mišljenje od tebe.   Okrenuo sam se i ugledao onog istog mladića, koji mi se onda zahvalio na onome što sam učinio za njega. To je bio na  zadnji susret.  </p> <p>Imati lijepo mišljenje o Allaha i onda kada ti sablja visi iznad glave, eto to je istinska nada i pouzdanje u Allahovu milost i pomoć. Ako vjerni ka nada nije takva, onda ona praktično i ne postoji.</p> <p>Ambicije koje su gradile povijest</p> <p>Pročitaj i dobro zapamti sljedeće primjere:</p> <p>Omer ibn Abdul-Aziz uspio je izvršiti takvu reform i preporod u islamskoj državi, da sličan primjer povijest i ne pamti. Uspostavio je mir i sigurnost u državi za sve građane podjednako i svi su se osjećali slobodno i ponosno, a u cijeloj državi, koja se prostirala od Kine do Atlanskog okeana, vladalo je takvo blagostanje da uopće nije bilo sirotinje i nije se imala kome sadaka udijeliti. I to za svega dvije godine i pet mjeseci </p> <p>Abdur-Rahman ed-Dahil je, nakon propasti emevijske dinastije, pobjegao iz  ama ispod abasijske sablje, kada su ovi tražili njegovu glavu. Međutim, on se nije mirio sa tim stanjem i nije želio ništa drugo osim uspjeh. I nije mnogo prošlo, a on se obreo na

pirinejskom poluotoku, ta?nije u Španiji, gdje je osnovao novo emevijsko carstvo i hilafet koji je trajao vjekovima. U njegovo vrijeme je islamska država Endelus doživjela procvat na svim poljima: političkom, ekonomskom, naučnom i kulturnom. Zrake tog svjetla znanja i sveopćeg napretka, obasjale su kasnije Evropu i omogućile joj da izađe iz tmina neznanja i zaostalosti. Na krilima islamske kulture i civilizacije Endelusa, Evropa je doživjela renesansu i procvat na kojem se temelji i današnja dominacija evropske kulture i civilizacije.

Dže?ak Salahudin, koji je još uvijek dobio majčino mlijeko, bio je zajedno sa svojim ocem, amidom i ostalom porodicom, u skupini koja je pod plahtom noćno bježala ispred pogubljenja koje im je pripremio vladar zulumčar. Kada je dijete ogladnilo pošlo je vrištati i plakati i zamalo nije otkrilo njihov položaj, da ga njegov amid nije stavio u drveni sanduk i ljuljao dok se dijete nije ućutilo. Nije prošlo mnogo godina kada je taj protjerani dže?ak, nakon veličanstvenog trijumfa nad krstačkom vojskom, oslobodio Mesdžidul-Aksa na kojem se nakon nepunog stoljeća ponovo zavijorila zastava tevhida. Dovoljno je reći da je Salahudin Ejubi napravio takav podvig, koji danas nisu u stanju učiniti milijarda i trista miliona muslimana.

Upitan je jedan milioner: "Kako si postao milioner?" Odgovorio je: "Pomoću dvije stvari, ko ih bude imao kod sebe postići će ono što sam ja postigao: odlučio sam da budem milioner, a zatim sam pokušao da budem milioner. I uspio sam!" Uspjeh traži mudre, pronicljive i odvažne ljude koji imaju uzvišene ambicije i koji nisu zadovoljni sa postojećim stanjem. Njihove težnje i ambicije su poput visokih brda koje ništa ne može pomjeriti ni srušiti.

Autor: Selva el-Udejdan